

почнали да развъждатъ жито и така нареченъ ново-зеландски лень. Трѣбвало още въ самото начало да разпратятъ отреди, за да да търсятъ по удобна земя и следъ това да основатъ на различни мѣста още нѣколко колонии като тази на острова Нор-фолкъ. Още по-добре щѣло да бжде, ако преди изпращането на преселниците бѣха разгледали цѣлата страна, открита отъ Кукъ. Така биха намѣрили по-далече отъ Портъ-Джаксънъ мѣста удобни за земедѣлие, и преселниците не биха бедствували.

Отъ Англия било обещано да изпращатъ всѣки 12 месеца храна. Но минало повече отъ година и нищо не се получило. Преселниците яли пеликани и други морски птици и разни други животни, които рѣдко имъ попадали. Рибитѣ въ залива намалѣвали. Отъ животнитѣ, докарани отъ Англия, много измрѣли изъ пжтя, а останалитѣ освенъ конетѣ, кравитѣ и овцетѣ, сжщо били заклани и изядени. Седмично на всѣки човѣкъ давали по 1½ кгр. брашно и четвъртъ кгр. сланина. Положението било много тежко. Оставала само една надежда: Англия да си спомни за тѣхъ и да имъ прати обещаната храна. Но въ Англия ги били забравили.

Едва на 3. априлъ 1790. год. — почти следъ година и половина, преселниците съгледали на хоризонта очакваното корабно платно. Тѣ се зарадвали: най-после щѣли да се свършатъ тѣхнитѣ мъжи. Но тѣ останали измамани. Тоя корабъ докаралъ 222 жени-престѣпници, освенъ това съобщили, че следъ тѣхъ иде другъ корабъ, който носи още 1000 престѣпници и цѣлъ полкъ войници, нарочно обучени за служба въ Австралия.

Това било просто надсмѣшка надъ горкитѣ преселници. Сами тѣ едва ли не умирали отъ гладъ, а имъ прашали още толкова народъ! Настѣпило отчаяние.

Изглеждало, че английското правителство се грижело само за едно: какъ по-скоро да се отърве отъ престѣпницитѣ, които пълнитѣ затворитѣ. То не мислѣло за сждбата, която ги очаквала.

Престѣпницитѣ превозвали по най-възмутителенъ начинъ. Презъ време на плуването, за да бждатъ наглеждани по-добре, началството наредило всички заточеници да бждатъ оковани на редове и въ такова положение ги държали презъ цѣлото пжтуване, значи въ продължение на нѣколко месеца. Това безчовѣчно разпореждане имало най-ужасни послѣдствия. На единъ отъ корабитѣ умрѣли нѣколко заточеници въ веригитѣ, а другаритѣ имъ не съобщили това, за да получаватъ храната имъ. Началството забележило това, едва когато труповетѣ се вмирисали. Отъ пратенитѣ втория пжтъ 1000 човѣка по пжтя умрѣли 260, а други 200 души тежко заболѣли, поради лошата храна и заразенія въздухъ.

И следъ такова дълго мъчително пжтуване тѣзи нещастници очаквали не почивка, не хубава храна, ами пакъ нужда и лишения между хора, които сами едвали не умирали отъ гладъ.

За щастие, въ Англия достигналъ слухъ изъ Африка за тежкото положение на австралийскитѣ преселници. Едва тогава англичанитѣ се разбързали да имъ пратятъ храна. Преселниците въздѣхнали по-свободно.